

Чарівне люстерко

Леонід Куліш-Зіньків

Петрик і Павлик бавились на вулиці м'ячем. Високо угору підкидали, на головах носили, ногами били. Втомились хлопчики. Сіли на лаву під густою липою і, неначе дорослі, про те, про се гомоніли. Пройшов тут повз них сусід їхній — дід Максим. В одній руці — ціпок, у другій — відро порожнє.

— Постарів дід, — співчутливо сказав Павлик. — Пам'ятаю ще торік без ціпка до криниці ходив.

— Сам винен, — відповів Петрик. — Фізкультурою слід займатись, здоров'я своє загартувувати. І тоді мав би такі м'язи, — показав товаришеві напівзігнуту руку.

— Так, так, — погодився Павлик. — Багато чого не розуміють старі люди.

Десь через пів години повз розчервонілих хлопчаків знову пройшов дід Максим. І тут сталося щось незрозуміле. Сонячний промінчик-зайчик торкнувся дідового відра і вихлюпнув з його поверхні золоте люстерко. Воно спочатку впало на землю, заіскрилось сотнями маленьких промінчиків та й прикотилося до Петрика і Павлика.

Взяв його Павлик і боязко підніс до очей. На гладенькій поверхні раптом побачив старого дідуся. Він був дуже схожим на самого Павлика. Русяве волосся на голові, кирпичний ніс, навіть маленька родимка вище брови. Він, зовсім старий і сутулий, ніс відро води, а на лаві, під густою липою, про щось розмовляли незнайомі хлопчики.

— Так це ж я! — здивовано вигукнув Павлик.

— І я! — відсахнувся від люстерка Петрик. Друзі надовго замовкли.

Наступного дня, коли дід Максим погнав до річки двійко своїх гусей, Петрик і Павлик взяли відра і почали носити воду до дідової оселі. Коли Петрик і Павлик поставили останнє відро на широку дубову лавку, крізь прочинені двері прикотилося у хату золоте люстерко. Ще раз кинуло на обличчя хлопчиків по золотому промінчику і хлюпнулось у відро холодної криничної води.